

Vian ĝustan pozicion.

Kiu loĝus en la Oragrifo
Havus ja kuraĝan koron.
Pro aŭdaco kaj pro nobla vivo
Oragrifo gajnas gloron.

Se aliĝos vi al Hupopufo,
Vi lojalias kaj fidelas.
Pacience, brave, kaj sen blufi
Sin la Hupopufaj pelas.

Saĝa Korakungo la inviton
Donas al la vigla menso.
Kiu havas konon kaj la spriton
Tie trovos sian genton.

Eble en Rampeno vi eltrovos
Viajn kor-kolegojn verajn.
Tiuj ruzaj homoj ĉion provos
Por gajni la aferojn.

Do provu min, ne timu mian vorton.
Ne kalcitru ĉe la rando.
Mi senmane tenas vian sorton,
Kaj konsilas al pensanto.

La tuta halo eksplodis en aplaŭdoj kiam la Ĉapelo finis la kanton. Ĝi riverencis al ĉiu el la kvar tabloj, kaj poste fariĝis denove kviete.

“Do, ni simple surprovos la Ĉapelon,” Ron flustris al Hari. “Mi mortigos Fredon. Li persiste babilis pri lukto kontraŭ trolo.”

Hari ridetis feble. Ja, surprovi ĉapelon li ege preferus ol verki sorĉojn, sed tamen li dezirus, ke ili permesiĝu surmeti ĝin ekster la studentara rigardo. La Ĉapelo ŝajne postulis multon; Hari ĝuste nun sentis sin nek kuraĝa, nek sprita, nek io de la tuta afero. Se nur oni menciis Domon por la homoj, kiuj emas al naŭzo, tiu konvenus al li.

Prof. MakGongal nun antaŭeniris portante longan volvaĵon el pergamento.

“Kiam mi vokas vin pernome, vi surmetos la Ĉapelon kaj sidiĝos sur la skabelon por esti ordigata,” ŝi diris.

“ABOT, Hanna.”

Knabino rozvizaĝa kaj blonda, kun duopaj harplektaĵoj, stumblis elvice, kaj surmetis la Ĉapelon, kiu glitante malsupren kovris al ŝi la okulojn; ŝi